

СЪМНЕНИЕТО – ГРЕХЪТ, КОЙТО БОГ МРАЗИ НАЙ-МНОГО

Дейвид Уилкерсън

2 Април 2001

От всички грехове, които можем да извършим, съмнението е най-омразния на Бог. Според Стария и Новия Завет съмненията ни наскърбяват Господ, провокират Го, причиняват Му много болка. Виждаме идеален пример в древния Израел, след като Бог избави народа Си от ръцете на фараона.

Псалмистът плаче: „Съгрешихме, ние и бащите ни, извършихме беззаконие, постъпихме безчестно. Бащите ни в Египет не разбираха Твоите чудеса, не помнеха множеството на Твоите милости, а се разбунтуваха при морето, при Червено море.“ (Псалм 106:6-7)

Тук авторът прави изповед. Кой беше злият грях, който извърши Израел? Това беше съмнението им, че Бог би ги освободил и по-късно, макар че вече беше извършил невероятно чудо за тях край Червено море.

Псалмистът ни кара да си представим Божия народ, докато стояха и се радваха от победоносната част на морето. Господ току що беше извършил едно от най-великите чудеса в историята на човечеството, освобождавайки Израел от силните египтяни. Но как реагираха същите тези хора когато по-късно се изправиха пред трудности? Те се усъмниха в Божията вярност.

Авторът всъщност казва: „Можете ли да повярвате? Нашият Господ се намеси свръхестествено заради нас, освобождавайки ни от врага. Но въпреки това невероятно чудо ние не Му повярвахме. Как можахме да провокираме Бог по този начин?“

Когато Израел застана на победоносната страна на морето историята беше напълно различна. Те пяха и танцуваха, докато гледаха могъщата египетска армия да се дави: „Смъмри Червено море и то пресъхна и Той ги преведе през дълбочините като през пустиня. Спаси ги от ръката на този, който ги мразеше, и ги изкупи от ръката на врага. Водите покриха враговете им, не остана ни един от тях. Тогава повярвах на думите Му и възпях хвалата Му.“ (Псалм 106:9-12)

Израилтяните пяха правилната песен – песен на хвала за Всемогъщия Бог – но я пяха от грешната страна на морето. Всеки може да пее и да се радва, след като е победил. Но Израел се беше провалил ужасно от другата страна на Червено море, от страната на изпитанията. Там те въобще не бяха повярвали на Бог.

Сега, след като те преживяха чудотворното освобождение от Египет, псалмиста прави това шокиращо изявление: „Но скоро забравиха делата Му и не изчакаха съвета Му... И те презряха приятната земя, не повярваха на Неговото слово“ (106:13, 24).

Виждате ли какво ставаше тук? Бог се беше доказал на народа Си в Египет, извършвайки невероятни знамения и чудеса за тях. Той наказва Египет 10 пъти и опази Израел невредими.

Но според псалмиста тези чудеса не впечатлиха Израел ни най-малко. Когато дойдоха трудностите хората вероятно се обърнаха назад и си помислиха, че тези чудеса бяха просто природни бедствия. Моисей се опита да ги убеди, че всичко това беше Божието дело заради тях. Той казваше: „Господ използва всички тези чудеса за да ви освободи.“ Но те все още се съмняваха в Него, като приемаха делата Му за даденост.

Разбира се никога не трябва да градим вярата си само върху чудеса. Святият Дух по-скоро заздравява вярата ни в Бог чрез изпитанията ни. Но въпреки, че Израел бяха видели 10 разтърсващи знамения и чудеса, каквито света не беше виждал никога, те пристигнаха при Червено море без абсолютно никаква вяра.

Бог нарочно постави Израел в невъзможна ситуация

Израел бяха пристигнали от победоносната страна на Червени море. Мястото, на което стояха беше познато на иврит като „входът към стръмния хълм“. Името означаваше също и „на ръба на криза“. Божият народ бяха буквално изправени пред една огромна пустиня. Но Бог ги беше завел там понеже имаше план за тях.

В следващите дни Бог щеше да снабди по свръхестествен начин всичките им нужди. Нямахме магазинчета в пустинята, но Израел щяха да бъдат хранени с манна от небето. Нямахме вода, но Господ щеше да направи извори в скалата, за да утоли жаждата им. Нямахме молове, но дрехите и обувките на хората нямаше да се изнасят чудотворно. Бог не пренебрегна никое непредвидимо нещо.

Той дори ги беше отрупал със сребро и злато преди да ги изведе от Египет. Тогава, след като те отидоха в пустинята, Той им даде свръхестествена сила. Нямахме нито един немощен човек сред тях. Бог ги опази от изпепеляващото пустинно слънце като ги покри с облак. През нощта Той правеше свръхестествен огън и ги топлеше от пустинния студ, успокояваше ги със сияние, което осветяваше тъмнината.

Казвам ви, Израел въобще не беше в опасност, понеже Бог се грижеше за тях непрекъснато. Но имаше едно нещо, което Той не можеше да им даде: вяра. Дори и след многото Божествени снабдявания към Израел, народът Му продължаваше да се съмнява в Него.

Нека ти задам един въпрос сега: защо мислиш, че Бог избра Израел за Свой народ? В крайна сметка те бяха малка нация, незначителен народ. Каква цел имаше Бог като ги изведе от Египет и ги заведе в Ханаан? Дали искаше да им даде добри домове, лози, много мляко и мед? Дали искаше да им даде лесен живот, така че да можеха да жертват и да се покланят свободно поколение след поколение?

Не. В това велико освобождение не ставаше дума за това Бог да заведе народа Си на място, на което те непрекъснато щяха да се наслаждават на благословенията Му. Ясно е, че Господ искаше да направи нещо в народа Си с това преживяване. Той ги заведе до самия праг на катастрофата, за да изживеят криза, каквато не бяха виждали.

Просто казано, Бог искаше да обучи народа Си да станат посланици към изгубения свят. Виждате ли, намерението Му от самото начало беше да достигне човечеството. Той избра Израел да бъде светлина за народите, ярък пример за Неговата благодат и любов. Той искаше света да знае, че обичаше със сърцето Си всеки народ, дори и онези, които бяха съгрешили против Него.

Пророците на Израел знаеха това. Те пророкуваха отново и отново, че Божия закон ще излезе от Ерусалим към останалия свят. И сега, там, в пустинята, Бог искаше да оформи „първото поколение“, което щеше да Му вярва напълно. Той искаше да докаже на народите, че има само един Бог, и че Той извършва чудесата Си чрез вярващи хора.

Въпреки това Бог няма да работи чрез хора, които са изпълнение със съмнения и неверие. Библията ни казва: „Без вяра е невъзможно да угодиш на Бог“ (Евреи 11:6). Дори и Самият Исус не можа да извърши чудеса когато хората нямаха вяра: „И не извърши там много чудеса поради неверието им.“ (Матей 13:58)

И днес Бог все още търси хора, които да Му вярват напълно

Възлюбени, Господ не ни спаси само, за да се топлим до безкрай в благословенията, милостта и славата Му. Той имаше вечен план като избра всеки един от нас. И този план е повече от благословенията, общението и откровенията. Истината е, че Бог все още се протяга към човечеството. И търси вярващи хора, които може да превърне в най-големите Си евангелизатори.

Нашият Господ не използва ангели, за да свидетелстват за славата Му. Той ползва хора. И Той иска да ни обучи като специална, „придобита“ раса (виж 1 Петрово 2:9). Той иска да потвърди словото Си в живота ни, така че света да повярва, когато го прокламираме. Той иска да представи на невярващите народи верни хора, които са били разтърсени от трудности, съкрушени от дълбоки изпитания, но които продължават да Му вярват.

Виждаме Бог да търси такива хора в дните на Гедеон. Когато Гедеон отправи призив към доброволците да се бият срещу мидиамците, откликнаха хиляди израилтяни. Но Господ каза на Гедеон: „Народът, който е с теб, е прекалено много, за да предам мадиамците в ръката му... провъзгласи на всеослушание пред народа и кажи: Който се страхува и трепери, да се върне и да си отиде“ (Съдии 7:2-3).

Бог казваше на Гедеон: „Ако някой тук се страхува, кажи му да се върне у дома сега. Няма да позволя армията Ми да бъде заразена от страх.“ Бог всъщност се отказваше от помощта на доброволците за армията Си. В един момент 22000 съмняващи се хора бяха отпратени в къщи. В крайна сметка Гедеон намали броя на доброволците до 10 000, но Бог му каза, че бяха много. Бог накрая избра 300 изпитани в битките войници.

Това трябва да ни говори нещо. Когато Бог търси посланици за Евангелието, които може да изпрати в света, Той няма да избере църкви, чиито пейки са пълни със страхливи, съмняващи се, неизпитани хора. Той няма да търси мощни, ефикасни религиозни организации или високо образовани библейски ученици. Бог използва организации и много образовани хора, но само по себе си никои от тях нямат необходимите ресурси, чрез които да се превърнат в изпитани Божии посланици.

Та, какво е необходимо, за да се достигне изгубения и изпитващ болка свят? Малка армия войници, която се е записала в училището по трудности и изпитания. Бог търси онези, които са готови да бъдат изпитани. И Той записва всички, които искат да бъдат изпитани чрез огън, чиято вяра може да пречисти и да превърне в чисто злато.

През годините в служение съм забелязал нещо общо в живота на повечето християни. Почти веднага след като Бог ни спаси Той ни води в пустиня от изпитания. Това беше така дори в живота на Исус. Когато нашия Господ излезе от водата на кръщението, Той беше заведен от Духа в пустинята, където беше жестоко изпитан (виж Лука 4:1-2). Същото се случи и с израилтяните. Веднага след като Божия народ беше освободен от Египет те бяха заведени до ръба на пустинната криза.

Защо е така? Това е така защото Бог търси хора, които ще Му вярват пред целия свят в невъзможни ситуации. И можеш да си сигурен, че света гледа когато слугите Му преминават през изпитания, като се придържат за вярата си.

Виждаме този вид вяра демонстриран от Данаил. Другите управители, колеги на Данаил, заговорничеха против него, убеждавайки цар Дарий да забрани молитвата за 30 дни. Точно както очаквах те, Данаил не се покори на забраната и продължи да се моли по 3 пъти на ден. Въпреки, че цар Дарий уважаваше Данаил, той беше заставен от собствения си декрет да хвърли този посветен човек в дупката на лъва.

Данаил знаеше много добре, че наказанието за неподчинение на забраната за молитва беше смърт. Въпреки това той не спря да се моли, защото вярваше на Бог. Той знаеше, че Господ щеше да го предпази в изпитанието му.

В това изпитание цар Дарий наблюдаваше нетърпеливо Данаил. Той беше опитал всеки възможен начин да го спаси, но не успя. Накрая, точно преди Данаил да бъде хвърлен на лъвовете, царя го увери: „Твоят Бог, на когото ти служиш непрестанно, Той нека те спаси!“ (Данаил 6:16). Но същата вечер царя не можа да заспи. Библията ни казва, че той: „отиде в двореца си и пренощува постейки“ (6:18).

Ако кажеш на света, че Исус е твой Господ, спасител и изцерител, Бог, който може да направи и невъзможното, те ще те гледат за да видят как реагираш в невъзможни ситуации. Погледът им е прикован във всеки, който се хвали с Божията добрина, сила и слава. Дяволът също наблюдава и се надява, че вярата ни ще се провали.

Псалмистът пише: „Колко голяма е добрината Ти, която си запазил за онези, които Ти се боят, която оказваш на онези, които се уповават на Теб, пред човешките синове!“ (Псалм 31:19). Каква е тази „голяма добрина“, която Бог е запазил за онези, които му вярват в изпитанията си? Това е непробиваемо, славно свидетелство за света, че вярата ти може да оцелее във всяка ситуация.

Как отговори Бог на вярата на Данаил? Той затвори устата на онези гладни лъвовете. На следващата сутрин цар Дарий стана рано, нетърпелив да види дали Бог беше отговорил на молитвата на Данаил. Той бързо отиде до дупката на лъвовете и „извика с плачевен глас към Даниил... Даниил: Данииле, служителю на живия Бог, твоят Бог, на когото служиш непрестанно, можа ли да те спаси от лъвовете?“ (Данаил 6:20)

Това все още е въпросът. Както Дарий, света копнее да види свидетелство за Божията сила и ще продължава да ни пита докато се върне Исус: „О, християнино, аз виждам, че служиш вярно на Бог. Постиш, молиш се и свидетелстваш за силата и славата Му. Но ето, че сега си в изпитанието на твоя живот. Кажете ми дали твоят Бог те подкрепи в изпитанието ти? Какво е свидетелството ти сега, когато си в дупката на лъва?“

Можете да си представите радостта на Дарий, когато чу гласа на Данаил да казва: „Царю, да си жив до века! Моят Бог изпрати Ангела Си и затвори устата на лъвовете и те не ме повреди“ (6:21-22). Данаил беше жив и се чувстваше добре. Въпреки това аз не вярвам, че този благочестив слуга спа спокойно през нощта. Данаил не беше свръхчовек в сравнение с нас днес. А и нашият Бог не очаква да се държим неадекватно, когато сме в такава криза. Чувството на тревога в такива моменти е нормално.

Аз мисля, че Данаил не спа и се моли цяла нощ. Всеки път когато някой лъв се прозяваше и си показваше зъбите, Данаил трябваше да е викал на ум: „Все още вярвам, Господи. Вярвам, че ще затвориш устата на този лъв.“ Той се държи здраво за вярата си. А Библията ни казва, че: „на него не се намери никаква повреда, защото се беше доверил на своя Бог.“ (6:23)

Един човек повярва на Бог пред погледа на хората и цялото царство се впечатли. Библията заявява: „Тогаваш цар Дарий писа до всички народи, племена и езици, които живеят по цялата земя... Издавам указ в цялото владение на царството ми да треперят и да се боят пред Бога на Даниил, защото Той е живият Бог и е утвърден до века, и Неговото царство е нерушимо, и Неговата власт ще бъде до края. Той спасява и избавя, и върши знамения и чудеса на небесата и на земята. Той спаси Даниил от силата на лъвовете.“ (6:25-27)

Виждате ли какво казваше Дарий тук? Той величаеше Бог не само заради чудесата в природата, но и понеже беше спасил живота на Данаил. Този езически цар трябваше да види само един вярващ, който наистина вярваше онова, което проповядваше и заяви: „Видях човек, който потвърди свидетелството на своя Бог. Той не се усъмни никога. И Господ го спаси от силите на ада.“

Божието желание за нас е да влезем в съвършена почивка в Него

Има място в Христос, на което няма страх от бъдещето. На това място няма страх от ненадейни бедствия, скърби и безработица. Няма страх от хора, от провали, от това да си изгубиш душата. Това е място на абсолютна увереност в Божиата вяроност. Авторът на евреи го нарича място на съвършената почивка.

Такава съвършена почивка беше предложена на Израел. Но съмненията и неверието на хората не им позволиха да влязат в нея: „А онези, на които преди това се благовести, не влязоха поради непокорството си“ (Евреи 4:6). Израилтяните живееха в непрестанен страх и ужас, винаги очакваха да дойде следващата криза. В резултат на това те бяха опустошени от изпитанията си.

Ако Израел беше влязъл в тази почивка, Божието дело в народа Му би се изпълнило. Но понеже те не го направиха, Господ продължава да търси хора във всяко поколение, които ще влязат: „Следователно, за Божия народ остава съботна почивка.“ (Евреи 4:9)

Бог ни казва: „Предложението за почивка се отнася до теб днес. Все още съществува място в Мен, където съмненията и страха не съществуват. Това е място където ще бъдеш подготвен за каквото и да се случи.“ Затова Божието Слово ни призовава: „Нека се боим да не би някой от вас да се яви изостанал.“ (4:1)

Днес цели множества Божи хора не знаят нищо за почивката в Христос. Докато четат ежедневно ужасните новини – трагедии, бедствия, смърт – те се изпълват със страх и ужас. Постоянната им молитва е: „О, Господи, моля те не ми отнемай някой от близките. Никога не бих могъл да издържа скръбта“

Но ако си почиваш в Господ няма да се предаваш на подобен страх. Няма да се паникьосваш или да се разпадаш на части, когато те удари някоя неочаквана криза. И няма да губиш надежда и да обвиняваш Бог, че ти е докарал проблеми. Да, ще понесеш болка, която се понася от всяко човешко същество. Но ще изпитваш мир в душата ти, понеже ще знаеш, че Бог е в контрол на всичко, което се отнася до теб.

Жена ми, Гуен, беше на 34 години когато ѝ намериха рак за пръв път. Бяхме смазани когато ни казаха. Току що се бяхме преместили със семейството ни в Ню Йорк, така че да мога да започна служението с уличните банди. Сега, когато ходех по улиците и проповядвах на бандитите и наркоманите, трябваше да сдържам сълзите си от скръб и страх. Но Господ непрестанно ме уверяваше: „Аз съм верен, Дейвид. Няма да изоставя теб и близките ти.“ Бог ходи с мен през това ужасно изпитание с рака и през всяко следващо.

Но Бог не иска победата ни да е само еднократно преживяване. Целта Му е да излезем от кризата казвайки: „Слава на Бог, запазих си вярата в тези обстоятелства.“ Да, може да си успял този път. Но както и при победоносния Израел при Червено море ще дойде и друго изпитание. И то може да е от съвсем друг вид.

Да живееш в Божията почивка е начин на живот. Той иска да бъдем подкрепяни от мира и вярата Му при всичките ни изпитания, като знаем, че Първосвещеника ни се вълнува от болките ни. Не ме разбирайте погрешно, не говоря за това да достигнем до някакво безчувствено състояние като нирвана. Много Ню Ейдж учители твърдят, че единствения начин да понесеш кризи е да закоравиш сърцето си и да убиеш цялата си любов. Накратко, ако просто спреш да се интересуваш от хората, няма да бъдеш наранен. Следователно трябва да се бронираш срещу бедствията в живота.

Но Бог никога не може да се прослави ако слугите Му притъпят себе си до затыпяване. Това въобще не е Неговата почивка. Почивката Му се отнася до това да вярваме в обещанието Му, че Той е верен към нас във всичко.

Аз съм баща на 4 деца и дядо на 11 внуци. И мога честно да ви кажа, че никога не е имало момент, в който съм могъл да стоя и да гледам как потомството ми изпитва болка, без да искам да споделя страданието с тях. В такива времена съм правил всичко по силите си да ги изцеря и освободя. Питам те: колко повече ни обича нашия небесен Баща, ходи с нас в изпитанията ни и копнее да изцери болките ни?

Съвършената почивка в Христос не може да се изработи

За да влезем в Божията почивка трябва да се откажем от собствените ни усилия и пот. Само вярата може да ни заведе в съвършената почивка: „Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка“ (Евреи 4:3). Просто казано, ние трябва да повярваме със сърцата си, че Бог е верен да ни освободи във всяка ситуация, без значение колко невъзможна изглежда тя.

“Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той също си е починал от своите дела, както и Бог – от Своите.” (4:10). Когато си почиваме в Христос ние вече не се опитваме да изглеждаме смели по време на изпитания. Не се надуваме с някакво фалшиво съгласие с кризата си. И не се тревожим, че трябва да се покрием със страх и да започнем да подлагаме на съмнение Божията любов. Накратко - „манталитета на действията“ е спрял да ни управлява. Вече просто сме се научили да вярваме на Господ.

Как развиваме такава вяра? Търсим Господ в молитва, размишляваме върху Словото Му и ходим в покорство. Може да възразиш: „Но всичко това са дела.“ Не съм съгласен. Всичко това е акт на вяра. Докато спазваме тези неща ние вярваме, че Святия Дух работи за нас, изграждайки кладенец от сила за времето ни на нужда. Може да не чувстваме Божията сила да преминава през нас, или пък да не чувстваме как мощта Му се изгражда у нас, но когато дойде следващото изпитание, тези небесни ресурси ще се проявят у нас.

Това е главната причина, поради която търся Господ старателно – постя, моля се, уча се, гледам да се покорявам на заповедите Му чрез силата на Святия Дух. Не защото съм служител, който иска да служи за пример. Правя тези неща понеже знам, че все още ми предстоят много изпитания. Докато служа на Господ, дявола никога няма да ме остави на мира. Ще се изправям пред интензивни битки, изненадващи атаки. И независимо от всичките победи и мир винаги ще се нуждаем от небесните ресурси, за да устоя.

Искам да бъда войник, който е напълно подготвен за битката. Знам, че победата е спечелена много преди битката да започне. Тя е спечелена във военен лагер, в тренировки и при различни обстоятелства. Когато врагът внезапно излезе срещу мен, аз ще се нуждая от всички мунции. Тези мунции са доставени от мощното Божие Слово, което крия в сърцето ми. Така че следващия път, когато дявола ме атакува, аз съм убеден, че ще има от къде да черпя сили. Ще съм спечелил войната заедно с Бог преди още да съм отишъл на бойното поле.

Посветен войник ли си, вярваш ли, че Бог те екипира и в този момент? Ако е така ще трябва да изпълниш 3 условия:

1. Прилежно да изучаваш Божието Слово.

Когато изучаваш Библията, започваш да разбираш колко много те обича Бог. Ако не си убеден в абсолютната Му любов към теб, няма да си в състояние да се справиш с никоя бъдеща криза. Ще се убедиш в любовта Му само като поглъщаш Словото Му.

2. Трябва ежедневно да събиращ близост с Бог чрез време в молитва.

Нашият Господ иска да викаме към Него в кризите ни. Но молитвата по време на трудности не е достатъчна. Трябва да търсим нашия Баща и в добрите времена. Нашата вяра не трябва да е само моментна. Тя трябва да идва от развитието на взаимоотношенията ни с Господ.

3. Трябва да вярваш, че Бог няма да ти позволи да преминеш през никое изпитание без да ти даде и начин да го понесеш.

Дойде ли върху теб голямо изпитание, не трябва да се притесняваш дали ще бъдеш силен да го издържиш или ще се поклатиш. Нашият Отец ни дава благодат когато се нуждаем от нея. И ако развиеш близко, интимно взаимоотношение с Него, Той ще излее вечната Си благодат в теб когато се нуждаеш от това.

Бог те кани да влезеш в почивката Му днес.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Doubt — The Sin That God Hates Most](#) / [Съмнението – грехът, който Бог мрази най-много](#)